

THEATER

DE ROOVERS AAN DE SLAG MET
TELEVISIESCENARIO VAN DENNIS POTTER

Diep in het bos waar de kindjes spelen

Kinderen spelen graag dat ze grote mensen zijn. Ze spelen doktertje of winkeltje of moedertje en vadtje. Omgekeerd spelen sommige grote mensen ook wel eens graag dat ze nog kinderen zijn. Speciaal voor hen schreef de Britse auteur Dennis Potter (1935-1994) het scenario *Blue-Remembered Hills*. Oorspronkelijk bedoeld voor televisie, maar heel vaak als toneelstuk opgevoerd en ook nu door de Antwerpse theatergroep de Roovers op de planken gezet.

van onze medewerker
Tom Rummens

B *Blue-Remembered Hills* vertelt het verhaal van zeven kinderen van zeven jaar, en Potter stond erop dat die kinderroletjes altijd door volwassenen gespeeld zouden worden. De gebeurtenissen ontwikkelen zich in de bossen die ook in het echte leven van de auteur een belangrijke rol hebben gespeeld. Tijdstip van het gebeuren: 1943, putje Tweede Wereldoorlog dus. Die oorlog is in het stuk wel aanwezig, maar blijft opvallend op de achtergrond. De kinderen lijken er zich amper van bewust te zijn. Tegelijkertijd voeren ze zelf hun oorlog, een micro-oorlog weliswaar, maar die is in zeker opzicht even gruwelijk als de echte. De

kinderen spelen en hangen in het rond, maar onschuldig is hun spel allerminst. De omgang met elkaar is doorgaans bot en hard. Er wordt gelachen maar ook gevochten en gestampt en bij de haren getrokken.

Een groot verhaal lijkt *Blue-Remembered Hills* in eerste instantie niet te zijn. De anekdotes stapelen zich op, samen met de kleine gruwel en de pesterijen. Een eekhoorn wordt uit zijn boom gehaald en doodgetrapt. Een weddenschap wordt zonder schroom verwaald. Als een 'Italiaan' ontsnapt is uit het nabijgelegen gevangenenkamp, schept iedereen er een groot plezier in de anderen op stang te jagen. Op het einde van de rit wordt al die anekdotiek in een klap van tafel geveegd. Het niveau van de pesterijen wordt ruimschoots oversteegen als Donald, de wat zielige jon-

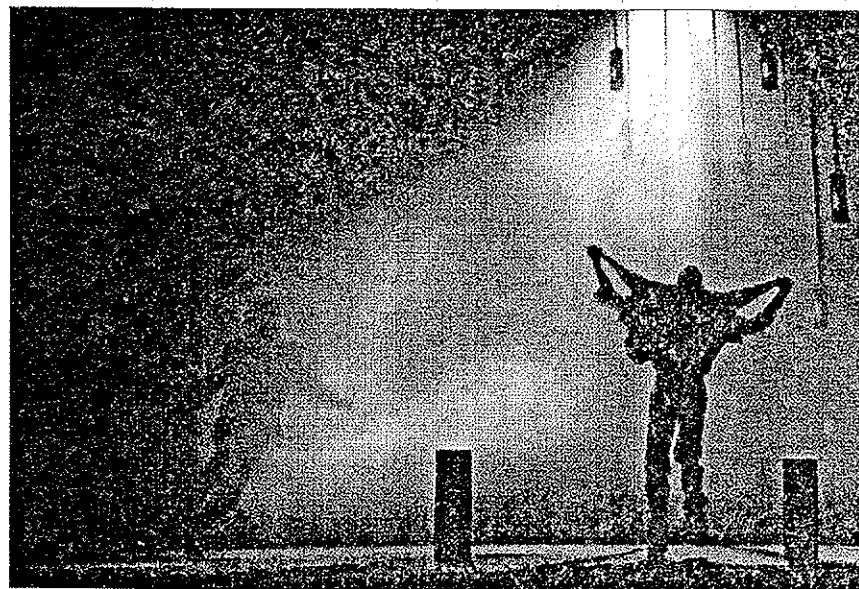
gen die er nooit echt bij hoort, omkomt in een brand. De rest houdt de deur dicht, maar die geschiedenis is nadien alweer snel verwaald. *Wir haben es nicht gewusst*.

—
Aan spelplezier ontbreekt het niet. Aan soms storende karikaturale trekjes evenmin

Volwassenen die kinderen spelen, het is en blijft spelen met vuur. En dat gevaarlijke spel hebben de Roovers (nog) niet echt onder de knie. Jammer, want zo

hadden ze het naar eigen zeggen niet bedoeld: "Het is zeker niet onze bedoeling om een kind te gaan naspelen", aldus Luc Nuyens (*DM 7/1*). De verleiding bleek groot. Hun acteer spel vervalt al te gauw in een wat stereotiep en vlak register, dat vergeven is van tics en truukjes waarop je al snel uitgekeken bent. Aan zichtbaar en bijwijlen ook aanstekelijk spelplezier ontbreekt het lang niet. Aan soms nogal storende karikaturale trekjes echter evenmin.

Heel veel wordt anderszinds goedge maakt door het verbluffende bühnebeeld dat Stef Stessel voor *Blue-Remembered Hills* heeft ontworpen. Enkele houten planken achteraan, waarachter de acteurs zich verstoppen als ze geen rol hebben. Vele kleine lichtjes in de lucht die sterren kunnen zijn of vonkjes of stralen licht die doordringen

door het bladerdek van een donker bos. Een uiterst efficiënt lichtplan ook. Niets meer. Maar vooral niets minder.

RECENSIE

WIE: de Roovers
WAT: *Blue-Remembered Hills*
WAAR EN WANNEER: nog tot en met zaterdag 11 januari in de Monty, Montignystraat 3, 2018 Antwerpen. Info en kaarten: www.monty.be en 03/238 91 81. Een uitgebreide Vlaamse en Nederlandse speelreeks volgt. Zie www.deroovers.be.

ONS OORDEEL: De Roovers zetten geen slechte voorstelling neer, maar struikelen over de kinderroletjes, met een al te vlak acteer spel als gevolg.

Het bühnebeeld dat Stef Stessel voor *Blue-Remembered Hills* heeft ontworpen, is verbluffend, het lichtplan efficiënt. (Foto's Stef Stessels / RV)